

Не, тѣ нѣма да пропаднатъ!...

Минчевъ.

Звънецътъ удари по-рано. Ученицитѣ отъ голѣмата прогимназия въ града, съ весели викове заизкачаха на улицата.

За днесъ бѣше назначенъ съвѣтъ. Отъ долапа за учебнитѣ пособия въ учителската важно гледаш, препариранъ изпращенъ орелъ. Около масата вече се нареждаха шестимата учители и директора. Прѣдстояще да се обсъди една твърдѣ важна работа: двама братя, на 12 и 13 години, и двамата ученици отъ втори класъ, съ своето поведение много почнаха да безпокоятъ другаритѣ си. И необходимо бѣше, най-послѣ, да се взематъ сериозни мѣрки противъ тѣхъ.

Най-напрѣдъ се подписа протокола отъ миналото засѣдание; слѣдъ това директорътъ съобщи за нѣкои нови разпоредби на министерството; помоли да се слѣди за реда въ училището и въ заключение обяви началото и края на коледната ваканция. Послѣ това той нѣколко пѣти прѣкара ржка по прошарената си коса, което всѣкога правѣше, когато бѣше за нѣщо много развълнуванъ.

— Азъ дойдохъ до главната цѣль на днешния съвѣтъ, — почна той. Отнася се до двамата ученици Петъръ и Иосифъ Зафирови отъ класа на г. Задгорски . . . Колко отсъствия сж направили тѣ, г. Задгорски?